

Pan Stanislav Doubek z Bozkova a jeho životní příběh

Vypracovali: Natálie Francová, Jana Maťátková, Aleš Zahradník, Štěpán Šimůnek - studenti tercie Gymnázia Ivana Olbrachta v Semilech, pod vedením Mgr. Aleše Zahradníka

úvod:

Jsme studenty Gymnázia Ivana Olbrachta v Semilech a zajímá nás historie – to byl také důvod, proč jsme se zapojili do projektu Post Bellum – Příběhy našich sousedů. Byli bychom rádi, kdyby se nezapomnělo na osudy lidí zasažených komunistickým režimem. Náš příběh začíná v nedaleké vesnici jménem Bozkov, kde se dne 26. března 1947 narodil náš pamětník, pan Stanislav Doubek.

(ÚVODNÍ ZNĚLKA)

Pan Stanislav Doubek začal své vyprávění dětstvím a zaujal nás jeho názor na školství.

„A školství podle mého názoru bylo lepší než je teď, protože nebylo tak sepnuté se všemi průzkumy, nic se na nás nezkoumalo, jestli zlobíme - samozřejmě jsme zlobili - děti se narodily od toho, aby zlobily.“

S výběrem školy to měl pan Doubek celkem jednoduché kvůli svému rodinnému původu.

„Protože můj otec byl živnostník z let první republiky, tak se do systému komunismu moc nehodil, takže i to bylo příčinou toho, že ze škol jsem víceméně neměl na výběr. Mohl jsem jít do zemědělství nebo do stavebnictví a do žádné jiné školy jsem nemohl, protože náklonnost ke komunistické straně v tomhle baráku nebyla nikdy, ani není, takže jsem se šel vyučit zedníkem.“

V roce 1968 pan Doubek se svými kamarády umístil u bozkovských jeskyní vývěsní skříňku, ve které zveřejnili materiály s protisocialistickým obsahem.

„Ta vitrína tam visela hodně dlouho, a to byl právě ten kámen úrazu, že ta vitrína tam visela ještě v roce 1969, možná do července, možná ještě déle. Esenbáci neboli Veřejná bezpečnost nás upozorňovali na to, že to máme dát dolů, ale bohužel se nenašel ten, kdo by ji dolů dal.“

Tato okolnost měla za následek, že všichni příchozí do bozkovských jeskyní si mohli přečíst tyto pro soudruhy pobuřující materiály. Se svými přáteli se pan Doubek také zúčastňoval různých akcí, například chodili na místní komunistické schůze a nutili přítomné držet minutu ticha za Jana Palacha, dále vápnem popsali bozkovský kostel a nápis Dubček byl na kostele viditelný ještě po mnoho let. Také zpívali písně, které v konečné fázi rozsudku byly označeny jako hanobení státu a jeho vrcholných představitelů. V rozsudku jsme se dočetli, že, cituji „veřejně hanobili republiku, veřejně hanobili některý stát světové socialistické soustavy a veřejně podněcovali k trestnému činu hanobení republiky a některého státu světové socialistické soustavy“. Okresní soud v Semilech se sídlem v Jilemnici rozhodl dne 21. září 1970, že si pan Doubek odpyká trest vězení po dobu 9 měsíců. Nakonec pan Doubek skončil ve valdické věznici v první nápravně výchovné skupině, a i když tam nezažil nějaký nátlak nebo násilí, podmínky ve vězení nebyly radostné a jak sám říká:

„Ve Valdicích nebyly pro tuhle jedničku připravené ani cely - jako že bychom byli čtyři nebo šest - tam to byla normální hala, kde nás bylo stopadesát. Třípatrové postele, zima jako v morně, protože my jsme nastoupili v prosinci a v lednu byly možná dvacetistupňové mrazy, okna rozbitá - teplo tam nebylo a byly tam jen čtyři záchody a čtyři kohoutky na vodu.“

„Po projití polovičky trestu měl každý možnost požádat o prominutí zbytku trestu, což jsem teda udělal a ve své podstatě jsem udělal největší pitomost, kterou jsem v base mohl udělat, protože jsem požádal, aby mně slevili. **/Protože kdyby si odpykal zbývající 2,5 měsíce, tak by ho po dobu 6 let nemuseli bedlivě sledovat./** Takhle jsem byl jeden z nehlídanějších osob v republice vždycky kolem 21. srpna. V den výročí vpádu vojsk Varšavské smlouvy na naše území se mně nemohlo nic stát, protože jsem byl docela dost dobře hlídaný.“

Odsouzení pana Doubka a politické názory také ovlivnily jeho další životní cestu.

„Protože otec s matkou pracovali tady v hospodě, tak jsem nastoupil do hospody, a když se otevřely jeskyně, bylo práce dost. Krátce nato zemřel otec a v důsledku toho, že jsem byl politicky nespolehlivý a nebyl jsem příznivec režimu, jsem nemohl dělat ani vedoucího hospody. Matka to dělat nechtěla a mně to nedali, protože jsem byl společensky nedobrý, tak jsme z hospody museli odejít. Matka šla vařit do školky a já jsem šel pracovat do velkoobchodu do Semil pod nádraží.“

Čas plynul a rok 1989 zastihl pana Doubka v dělnické profesi v Kovozávodech Semily. Sám říká, že pro něj nastala éra bez nátlaku a doba oddechu. Skončilo jeho neustálé sledování. V roce 1994 se rozhodl kandidovat do zastupitelstva v Bozkově. Hlavně chtěl dostavět rozestavěnou místní sokolovnu. Zvolili ho starostou a nakonec tuto funkci vykonával 16 let, do roku 2010. V této době byl Bozkov 2x vyhlášen Vesnicí roku a díky tomu se pan Doubek setkal i s Václavem Havlem.

„Projezdil jsem všechna ministerstva, všude jsem si našel známé i nepřátele, tak jak to chodí, ale opravdu těch šestnáct let mě nesmírně bavilo, takže jsem vlastně skoro na ta utrpení z dob komunismu zapomněl“

A na náš dotaz, co by chtěl pan Doubek vzkázat budoucím generacím, odpověděl s úsměvem:

„Všeho se zúčastňovat, protože potom jedině získá mladá generace přehled a je pro tu vesnici nebo potažmo pro to město přínosem. Mladá generace to má dělat, protože my staří už máme jen přihlížet, odpočívat a přihlížet.“

(ZÁVĚREČNÁ ZNĚLKA)